

DEVECSERI GÁBOR:

ANZELMUS ÉBREDÉSE

Anzelmus, jöjj el, ifjúságom társa,
jöjj, látogass meg, Anzelmus diák,
jöttöd a földet dús aranyba mártsa,
sóhajtsanak s ujjongjanak a fák;
a Gellérthegy dobbantson, medvetáncot
járjon, s hídkra áradó vizét
az égig lökje a Duna tovább, s ott,
ezüstös szőnyegét, puhán terítse szét.

Az archivárius fogadjon minket,
nekünk nem mondott semmi semmit itt,
amit nem érünk, érti, mosolyogva
sétáltatja előttünk titkait.
És áttemel egy lobogóbb világba,
hol mindent elborít a tarka tűz,
megpörkölődve mind lehull a lárva.
A déleceg úr sötét boszorkányt messzeűz.

Ti visszatérő álmok, hagyjatok,
te dinnyehéjjal szennyezett csatorna,
te vaspáncélos szörnyeteg — s ha vágyam
a csillogó tisztásokig hatolna,
ne járjak tétován, ólmos tagokkal,
görnyedve némán baljós ég alatt,
míg gólyamód fönn egyhelyben lebegnek
piros falábú és bombázó madarak.

Legyen ezentúl álmom és napom,
ha lenni óhajt, illatos szövésű,
sercegve fusson órám, mint ahogy
a villanyos hajban szalad a fésű;
s ligetekben, hol aranyos kígyócskák
csapatja bűgő ágakon szökell,
én is sietve, álmélkodva lépjek
s az édes fű alatt békén pihenjek el.

HALLGATOK

Én hallgatok, ha bús vagyok
és hallgatok, ha boldog,
mert annyit úgysem szólhatok,
amennyi ottkinn forrong.

Le-föl és körbe a világ
ráng minden pillanatban,
gyümölcstől hajlik meg az ág
s kopáran visszapattan.

A gondolatok s a fűvek
egymásra rímet ütnek,
ballet-társa a jégmező
a déli madárfüttynek.

Szó, szín a föld túlsó felén
és itt: egymással cinkos;
egy harmatesepp gyerekszemén
valami kérdés cincog —

száz fényévyire válaszul
kondul egy csillag hangja.
Rejtelmes vonalban vonul
korhadttörzsön a hangya.

Én nyugodtan pihenhetek,
két kezem az ölembe,
a fecskék írják versemet
szárnyukkal a fövénybe.